

ภาคผนวก

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 1

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องสั้น

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. คำว่า “เรื่องสั้น” ตามทัศนะของท่านควรให้ความหมายว่าอย่างไร

“เรื่องสั้น” หมายถึง ผลงานบันเทิงคดีที่ร้อยเรียงเป็นร้อยแก้ว มีโครงเรื่องเรียบง่าย ไม่ซับซ้อน มีตัวละครเพียง 1-2 ตัว และมีปมขัดแย้งเพียงประเด็นเดียว เรื่องราวมักเกิดขึ้นแล้วจบลงอย่างรวดเร็ว สามารถอ่านจบได้ในเวลาชั่วขณะหนึ่งและให้ข้อคิดกับผู้อ่าน

2. เรื่องสั้น “The little match girl” โดย ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน (Hans Christian Andersen, 1805-1875) มีเนื้อหาจัดอยู่ในเรื่องสั้นประเภทใด จงอธิบาย

“The little match girl” เป็นเรื่องสั้นสำหรับเด็กที่เน้นตัวละคร (short story of character) นักประพันธ์ถ่ายทอดชีวิตอันแสนรันทดของเด็กหญิงคนหนึ่งที่ถูกพ่อเลี้ยงบังคับให้เอาไม้ขีดไฟไปขายท่ามกลางหิมะที่หนาวเหน็บของคืนวันคริสต์มาส เด็กหญิงออกเดินทางไปตามถนนพร้อมทั้งตะโกนขายไม้ขีดไฟด้วยเสียงที่สั่นเครือจากความหนาวและน่าสงสาร แต่ไม่มีใครได้ออกมาซื้อเลย ด้วยความหนาวและความมืดเธอตัดสินใจจุดไม้ขีดไฟเหล่านั้น ทำให้เธอเห็นสิ่งที่ตนเองต้องการอย่างน่าอัศจรรย์ เธอเห็นคุณยายของเธอที่จากไปมารับเธอ เธอจึงเดินตามคุณยายหายไปแสงสว่างของไม้ขีดไฟ รุ่งเช้าชาวบ้านมาพบเธอนอนเสียชีวิตอยู่ข้างทางอย่างน่าสงสาร

3. ประเภทของเรื่องสั้นแบบกลุ่มกะเทาะสังคม (Satirical) และสังคมนิยมใหม่ (Neo-realism) มีลักษณะเป็นอย่างไร

เรื่องสั้นทั้งสองแบบนี้มีลักษณะที่คล้ายกันกล่าวคือ กลุ่มกะเทาะสังคม (Satirical) จะเน้นนำเสนอเนื้อหาที่ตีแผ่ความจริงของสังคมโดยใช้บางสิ่งบางอย่างแทนสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อประชดประชัน เสียดสีหรือสะท้อนภาพของสังคม การเมือง เศรษฐกิจหรือพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวและไม่เป็นธรรม เช่น การทุจริต ความเลื่อมล้ำทางสังคม สิทธิเสรีภาพ การใช้อำนาจในทางมิชอบ เป็นต้น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้คนในสังคมตระหนักรู้และสร้างจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์ที่ถูกต้องอยู่ด้วย

การมีธรรมชาติเป็นต้น สำหรับกลุ่มสังคมนิยมใหม่ (neo-realism) นักประพันธ์นิยมนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความละเอียดอ่อนของสภาพชีวิตของคนในสังคมที่ซับซ้อนที่อยากแก่การเข้าใจ นักประพันธ์จะแทรกแนวคิดลงไปในเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสำนึกที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีเป้าหมายและมีอุดมการณ์เดียวกัน อันจะนำไปสู่สังคมแห่งอุดมคติต่อไป

4. เรื่องสั้นจัดตามแบบประเภทและแบบกลุ่มนักประพันธ์มีลักษณะเป็นอย่างไร

เรื่องสั้นทั้งสองแบบนี้มีลักษณะที่ต่างกันและเหมือนกัน กล่าวคือที่จัดตามประเภทนั้นให้ดูจากลักษณะเนื้อหาที่นักประพันธ์นำเสนอว่าเป็นเช่นไร แบ่งออกเป็น 1) เน้นสถานการณ์หรือเหตุการณ์ 2) เน้นที่พฤติกรรมของตัวละคร 3) เน้นสภาพแวดล้อมโดยรอบ และ 4) เน้นแสดงความคิดเห็นหรือแนวคิด สำหรับการแบ่งตามกลุ่มนักประพันธ์นั้น ได้จัดตามความถนัดและรสนิยมของนักประพันธ์แต่ละท่าน เช่น นักประพันธ์ที่นิยมนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกในด้านต่าง ๆ ของมนุษย์เรียกว่า กลุ่มโรแมนติก และที่นิยมนำเสนอเนื้อหาแบบประชดประชันสังคมเรียกว่า กลุ่มกะเทาะสังคม หรือที่นิยมนำเสนอศีลธรรม คุณธรรม หลักปฏิบัติที่ดำรงในชีวิต กลุ่มนี้เรียกว่ากลุ่มคติธรรมนิยม เป็นต้น อย่างไรก็ตามก็ตามลักษณะงานประพันธ์ที่แบ่งตามรสนิยมของนักประพันธ์นั้นหากมีเนื้อเรื่องที่เน้นเหตุการณ์ก็จัดว่าเป็นเรื่องสั้นที่เน้นเหตุการณ์เช่นกัน

5. “The Gift of Magi” โดย โอลิเวีย เฮนรี (Olivia Henry, 1862–1910) จัดอยู่ในกลุ่มตามความถนัดของนักประพันธ์ได้อย่างไร

“The Gift of Magi” เป็นเรื่องราวของสามีภรรยาคนหนึ่ง (จิมและเดลลา) ที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากของชีวิตในยุคที่เศรษฐกิจตกต่ำ แต่ความรักที่ทั้งคู่มีให้กันก็ทำให้สามารถเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากในชีวิตได้อย่างมีความสุข ทั้งคู่พยายามให้กำลังใจกันโดยนำของที่มีค่าที่สุดของตนไปขายเพื่อนำเงินที่ได้ไปซื้อของขวัญให้กันในโอกาสสำคัญ

เมื่อพิจารณาในเบื้องต้นจะพบว่าเนื้อหามีความโรแมนติก (Romanticism) ทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงอารมณ์ความรู้สึกด้านความรักอย่างลึกซึ้งซึ่งที่มีให้กันจนสามารถก้าวเดินต่อไปในท่ามกลางเศรษฐกิจตกต่ำ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยละเอียดแล้วเนื้อหาจะเน้นไปที่ธรรมนิยม (moralism) มากกว่า นั่นคือ “ความเสียสละ” เพราะความเสียสละคือหัวใจของรักแท้ เพื่อให้คนเห็นคุณค่าของความเสียสละ อันเป็นอุดมคติที่ต้องการของสังคมที่จะเป็นกุญแจไขไปสู่ความกล้าหาญที่จะเผชิญกับอุปสรรคในชีวิตต่อไป

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 2

โครงเรื่อง

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. โครงเรื่อง (Plot) มีความหมายพอสรุปได้อย่างไร

โครงเรื่องจัดว่าเป็นสิ่งแรกที่นักประพันธ์ทั้งหลายจะต้องเริ่มทำก่อนจะลงมือประพันธ์เรื่องสมบูรณ์ หากขาดโครงเรื่องแล้วอาจทำให้ไม่สามารถประพันธ์งานดังกล่าวได้ หรืออาจประพันธ์ออกมาได้ไม่ดีพอ คำว่า “โครงเรื่อง” หมายถึง การกำหนดส่วนประกอบและจัดวางเรื่องราวที่จะประพันธ์ไว้คร่าว ๆ พอให้เห็นภาพโดยรวมว่า ตอนต้น ตอนกลางและตอนจบของเรื่องมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ดำเนินไปในลักษณะใด เนื้อหาเป็นไปตามหลักการทฤษฎี และองค์ประกอบที่ควรจะเป็นและครบถ้วนแบบเรื่องสั้นหรือไม่ หากไม่มีการจัดวางองค์ประกอบที่จำเป็นไว้อย่างถูกต้องแล้วอาจทำหาจุดสิ้นสุดได้ยากและซับซ้อนเกินกว่าที่จะเรียกว่าเรื่องสั้นได้

2. ลักษณะโครงเรื่องสั้นที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร มีความสำคัญกับนักประพันธ์และผู้อ่านอย่างไร

โครงเรื่องจัดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับนักประพันธ์ทั้งหลาย โดยทั่วไปโครงเรื่องจะประกอบด้วยตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบ ซึ่งทั้งสามส่วนนี้จะเป็นแนวทางในการนำเสนอเนื้อเรื่องสั้นให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นและมีจุดหมาย ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักประพันธ์สามารถวางกรอบโครงเรื่องสั้นให้มีความเหมาะสม กระชับ มีความเป็นเอกภาพ ลำดับความคิดและเหตุการณ์หลักของเรื่องให้สัมพันธ์กันตั้งแต่ต้นจนจบได้ตรงกับความต้องการ นอกจากนี้โครงเรื่องยังนิยมนำมาใช้เป็นการนำเสนอเนื้อเรื่องย่อ ให้กับผู้อ่านเพื่อทราบเนื้อหาของเรื่องดังกล่าวคร่าว ๆ ก่อนการตัดสินใจลงมืออ่านฉบับเต็มอีกด้วย

3. การเปิดฉาก (exposition) ในโครงเรื่องสั้นนักประพันธ์ควรมีหลักการและแนวทางในการเขียนอย่างไร

การเปิดฉากถือเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องที่ต้องการนำเสนอ นักประพันธ์ควรพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของตนเองว่าเรื่องสั้นที่แต่งขึ้นจัดอยู่ในประเภทใด กลุ่มเป้าหมาย

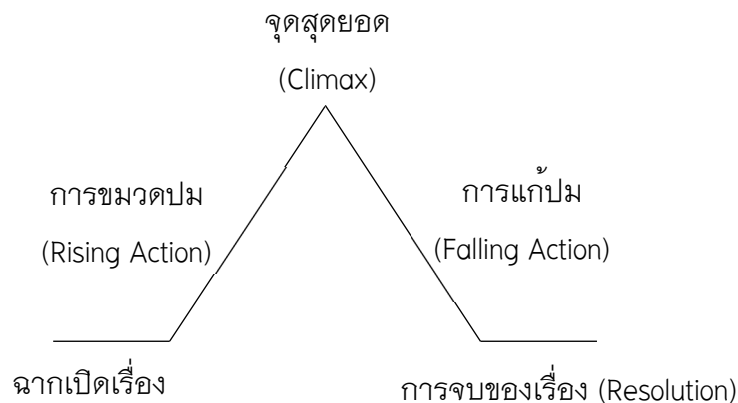
(ผู้อ่าน) เป็นใคร วิทยุหรือเพคไค มีวัตถุประสงค์ที่จะต้องการสื่ออะไร เป็นต้น เมื่อได้คำตอบที่ชัดเจนแล้วจึงกำหนดแนวทางในการเปิดฉาก ซึ่งอาจใช้การเปิดฉากแบบลำดับเหตุการณ์ตามปฏิทิน แบบเล่าย้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ แบบเริ่มจากกลางเรื่อง และแบบนำเสนอเหตุการณ์ล่วงหน้า ซึ่งการเปิดฉากทั้ง 4 แบบนี้นักประพันธ์สามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสมกับโครงเรื่องที่กำหนดไว้ การเปิดฉากที่เหมาะสมจะช่วยสร้างความน่าสนใจและน่าติดตามให้กับผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

4. การเปิดเรื่องสั้นแบบ flashback และ foreshadowing มีลักษณะต่างกันอย่างไรร

การเปิดฉากของเรื่องสั้นมีอยู่หลายรูปแบบขึ้นอยู่กับรสนิยม ความถนัดของนักประพันธ์และเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ สำหรับการเปิดเรื่องแบบ “flashback” หรือ “การเปิดเรื่องแบบย้อนกลับ” เป็นการสร้างความอยากรู้อยากเห็นให้กับผู้อ่านได้ติดตาม โดยจะเปิดเรื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล่าสุดซึ่งอาจเป็นช่วงใดช่วงหนึ่งของเรื่องแต่ไม่ใช่ฉากจบแล้วจึงเล่าย้อนสถานการณ์กลับไปก่อนหน้านั้น ตัวละครไปทำอะไร ที่ไหน อย่างไร จนเรื่องดำเนินมาถึงเหตุการณ์ปัจจุบัน นักประพันธ์จะใช้ความนึกคิดของตัวละครในการนำเสนอการเปิดฉากในลักษณะนี้นิยมใช้กับเรื่องสั้นแนวสืบสวน ลึกลับ คดีความ เป็นต้น ส่วนการเปิดเรื่องแบบ “foreshadowing” หรือ “การเปิดเรื่องแบบล่วงหน้า” นักประพันธ์จะนำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคตหรือตอนจบของเรื่อง แต่ยังไม่เฉลยฉากจบของเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบตอนจบของเรื่องคร่าว ๆ ก่อน แล้วจึงเริ่มนำเสนอเรื่อง ณ ขณะปัจจุบันว่าตัวละครกำลังจะต้องเผชิญกับอะไร เป็นการสร้างความตื่นเต้น และลึกลับไปกับตัวละครว่าต้องเผชิญกับอะไรมาบ้าง เหตุใดจึงต้องลงเอยเช่นนั้น เรื่องสั้นที่นิยมใช้การเปิดฉากแบบนี้จะมีเนื้อหาในการทำงานการทำนายโลกแตกในอนาคต การเห็นเหตุการณ์ในอนาคตหรือลางสังหรณ์ เป็นต้น

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์แผนภาพโครงเรื่อง “The Monkey's Paw” โดย วิลเลียม ไวท์มาร์ค เจค็อบส์ (William Wymark Jacobs, 1863–1943) มีองค์ประกอบเป็นอย่างไร

“The Monkey's Paw” เป็นเรื่องสั้นแนวเหนือธรรมชาติสยองขวัญ มีแผนภาพโครงเรื่อง (plot diagram) แสดงได้ดังนี้

จากแผนภาพโครงเรื่อง “The Monkey’s Paw” เป็นเรื่องราวของครอบครัวไวท์ (White) ที่ได้รับอัฐมิ่งจากเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นทหารประจำการอยู่ที่ประเทศอินเดีย เพื่อนได้บอกกับเขาว่า หากขอพรกับอัฐมิ่งนี้จะสัมฤทธิ์ผล แต่เมื่อขอพรแล้วทำให้ต้องพบกับเรื่องเลวร้ายในชีวิต

“The Monkey’s Paw” มีฉากเปิดเรื่อง (exposition) เริ่มที่บ้านของครอบครัวไวท์ (The White) ที่อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข คืนหนึ่งพวกเขาได้ต้อนรับเพื่อนชื่อ “จ่าสิบเอกมอร์ริส” (Sergeant-Major Morris) ที่มาเยือนพวกเขา เมื่อเริ่มเมาคุณไวท์ (Mr. White) ได้เอ่ยถึงเหตุการณ์ประหลาดจากอัฐมิ่งที่เพื่อนเคยเล่าให้ฟัง มอร์ริส (Morris) จึงนำอัฐมิ่งออกมาแล้วเล่าว่ามันเป็นของชาวอินเดียเผ่าพาร์ศีย์ผู้หนึ่งที่ได้ปลุกเสกทำเป็นเครื่องราง ผู้มีไว้ครอบครองสามารถขอพรได้สามข้อ แต่จะเกิดหายนะกับผู้นั้นว่าแล้วเขาก็โยนเข้าไปในกองไฟ แต่คุณไวท์ (Mr. White) รีบคว้าขึ้นมาได้ทัน เขาจึงได้เตือนคุณไวท์ (Mr. White) ให้อยู่ห่างมันไว้จะดีกว่า ด้วยความอยากรู้อยากเห็นเขาได้ขอซื้ออัฐมิ่งนี้จากเพื่อน

จากจุดนี้เข้าสู่การขมวดปม (rising action) ในส่วนนี้ จะมีความน่าติดตาม (suspense) และสถานการณ์ตึงเครียด (tension) รวมด้วย หลังจากนั้นคำวันหนึ่งด้วยความสงสัย คุณไวท์ (Mr. White) จึงคิดที่จะลองใช้ดูแต่ไม่รู้จะขออะไรดี แต่เขาลองขอให้ได้เงินมาสัก 200 ปอนด์ ตามคำแนะนำของเฮร์เบิร์ต (Herbert) ผู้เป็นลูกชาย หลังจากทุกคนเข้านอนแล้ว เฮร์เบิร์ต (Herbert) ยังคงนั่งอยู่ที่เตาผิง ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นบางอย่างคล้ายหน้าลิงปรากฏขึ้นในเตาผิง ด้วยความตกใจจึงรีบเอาน้ำดับไฟแล้วเข้านอน รุ่งเช้าทุกคนหยอกล้อกันเรื่องขอพรเมื่อคืนที่พบว่าไม่เห็นจะมีอะไร แต่หลังจากนั้นไม่นานมีชายแปลกหน้าผู้หนึ่งมาที่บ้านและบอกข่าวดีว่าเขาได้รับเงิน 200 ปอนด์ คุณไวท์ (Mr. White) และภรรยาดีใจมากคิดว่านี่คือผลจากการขอพร แต่ชายคนนั้นได้พูดต่ออีกว่า นี่เป็นเงินชดเชยค่าประกัน

อุบัติเหตุของลูกชายคุณที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตจากเครื่องจักรลับวันนี้ ทั้งคู่ถึงถึงกับเข้าทรุดเมื่อได้ยินเช่นนั้น

จากนั้นก็เข้าสู่จุดเปลี่ยนของเรื่อง (turning point) หรือจุดสุดยอด (climax) หลังจากที่คุณครอบครัวไวท์ (Mr. White) ได้จ้างงานศพให้กับลูกชายแล้ว ผ่านไปหลายวันแล้วภรรยาของเขาก็ยังไม่หายเศร้าโศกและหลอนเกิดความคิดที่จะขอพรให้ลูกชายคืนชีพกลับมา คุณไวท์ (Mr. White) จึงได้ขอพรตามคำรับเราของภรรยา ตั้งแต่นั้นหลอนตั้งตารอการกลับมาของลูกชายอย่างมีหวัง แต่คุณไวท์กลับคิดว่าเป็นไปไม่ได้ ลูกชายจะกลับมาในสภาพเช่นไรเพราะถูกเครื่องจักรลับจนแหลกไปทั้งร่างแล้ว

แล้วก็เข้าสู่จุดแก้มของเรื่อง (falling action) คำคืนหนึ่งคุณไวท์ (Mr. White) สะดุ้งตื่นขึ้นมาจากเสียงเคาะประตูและดังไปทั่วบ้าน ภรรยาของเขาเชื่อว่าต้องเป็นลูกชายแน่ หลอนจึงรีบลงไปเพื่อจะเปิดประตู แต่คุณไวท์ (Mr. White) กลัวลูกชายจะกลับมาในสภาพที่รับไม่ได้ จึงขอพรข้อที่ 3 ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็เงียบลง เรื่องราวจึงเข้าสู่จุดจบของเรื่อง (resolution) เมื่อภรรยาของเขาเปิดประตูกลับไม่พบสิ่งใดเลยและทุกอย่างเงียบสงบ

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 3

ตัวละคร

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. คำว่า “ตัวละคร” (Characters) ในเรื่องสั้น มีความหมายว่าอย่างไร

ตัวละครเป็นองค์ประกอบหนึ่งของเรื่องสั้น ดังนั้นตัวละครหมายถึง บุคคล สัตว์ สิ่งมีชีวิต สิ่งของ หรือสิ่งที่เป็นบุคลาธิษฐาน ซึ่งหลักการของเรื่องสั้นจะต้องมีตัวละครเป็นตัวเดินเรื่องตามโครงเรื่องที่กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเพียง 1-2 ตัวเท่านั้น ตัวละครหลัก (protagonist) และอาจมีตัวละครรอง (antagonist) ที่คอยสร้างปัญหาให้ตัวละครหลักต้องเผชิญและแก้ไข

2. ตัวละครมีความสำคัญกับนักประพันธ์เรื่องสั้นอย่างไร

หากเรื่องสั้นปราศจากตัวละครแล้วก็ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเรื่องสั้นได้ นักประพันธ์จำเป็นต้องมีตัวละครเพื่อขับเคลื่อนเรื่องราวให้ดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ และกำหนดบทบาทของตัวละครให้เหมาะสมกับโครงเรื่องที่วางไว้ ซึ่งบทบาทของตัวละครในเรื่องสั้นอาจมีหลากหลายในรายละเอียด แต่เมื่อพิจารณาแล้วจะมีอยู่เพียง 2 ลักษณะคือ ตัวละครหลัก (major character) มีบทบาทในการดำเนินเรื่องและปรากฏตลอดทั้งเรื่อง และตัวละครรอง (minor character) เป็นตัวละครที่ปรากฏเพียงตอนใดตอนหนึ่งเท่านั้นไม่มีอิทธิพลกับเนื้อหาโดยรวม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าตัวละครมีความสำคัญต่อนักประพันธ์ในการประพันธ์เรื่องสั้นได้หลากหลาย ทำให้เรื่องราวมีความน่าสนใจเกิดอารมณ์สในการอ่าน ทำให้เรื่องสั้นมีจุดเริ่มและจบลงได้ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

3. ตัวละครแบบ “flat character” และ “stock character” มีลักษณะต่างกันอย่างไร

ตัวละครทั้งสองแบบนี้จัดตามบุคลิกลักษณะที่ปรากฏของตัวละคร ซึ่งตัวละครแบบ “flat character” เป็นตัวละครที่ไม่มีความซับซ้อน เรียบง่าย บุคลิกที่ปรากฏเข้าใจได้ง่าย ตรงไปตรงมาและคงไว้ซึ่งบุคลิกนั้นตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เช่น เป็นคนฉลาดหรือคนโง่ ก็มีบทบาทและบุคลิกนั้นจนจบเรื่อง สำหรับตัวละครแบบ “stock character” หมายถึง ตัวละคร

เข้าแบบ เป็นตัวละครที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เมื่อนำมาใช้ในเรื่องสั้นแล้วผู้อ่านจะรับรู้โดยทันทีว่ามีบุคลิกและบทบาทในด้านใด เช่น ซาดาน ผู้อ่านจะรับรู้ว่าเป็นตัวละครที่โหดร้าย ชอบการทำลายล้าง ต่อต้านความดีและอยู่ด้านมืด เป็นต้น

4. เหตุใดนักประพันธ์เรื่องสั้นปัจจุบันนิยมสร้างตัวละครแบบเหนือจริง “surrealistic” จงอธิบายพอเข้าใจโดยสังเขป

แม้ว่าสังคมปัจจุบันก้าวเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีอย่างเต็มรูปแบบ แต่ในห้วงลึกแห่งจิตวิญญาณก็ยังเชื่อและให้การยอมรับสิ่งเหนือธรรมชาติ ยังเชื่อว่าสิ่งเหนือธรรมชาติมีอยู่ เพียงแต่มนุษย์ยังไม่สามารถดึงศักยภาพที่ตนมีออกมาพิสูจน์ได้ ดังนั้นมีนักประพันธ์ไม่น้อยที่เข้าใจและต้องการให้มนุษย์หาวิธีการดึงศักยภาพเหล่านี้ออกมาด้วยรูปแบบและวิธีการที่หลากหลายในเรื่องสั้นของตนผ่านตัวละคร เช่น การมีพลังเหนือมนุษย์ทั่วไป การใช้เครื่องมือย้อนเวลาหรือเดินทางข้ามมิติ การอ่านจิตคนได้ เป็นต้น ความเหนือธรรมชาติเหล่านี้ดูเหมือนว่ายังเป็นທີ່สนใจของคนทุกระดับชั้น ทำให้นักประพันธ์ที่สร้างตัวละครแบบนี้ยังคงได้รับความนิยมนต่อไป

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์ตัวละครในเรื่องสั้น “The Monkey’s Paw” โดย วิลเลียม ไวท์มาร์ค เจค็อบส์ (William Wymark Jacobs, 1863–1943) ว่าเป็นอย่างไร

ตัวละครในเรื่อง “The Monkey’s Paw” มีอยู่ 4 คน มีประเด็นที่ควรวิเคราะห์วิจารณ์ดังนี้

1. คุณไวท์ (Mr. White) บทบาทที่ได้รับในเรื่องจะเป็นตัวละครหลัก (major character) และเป็นตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะที่ไม่ซับซ้อน (flat character) ในเรื่องเป็นพ่อของนายเฮอริเบิร์ต (Herbert) และเป็นสามีของคุณนายไวท์ (Mrs. White) เป็นชายชราที่อยู่อาศัยอยู่ในชนบทกับครอบครัว เป็นมิตรยินดีต้อนรับทุกคนที่จะมาเยือน รักครอบครัว แต่ก็เป็นครมตาของมนุษย์ที่มีความอยากรู้อยากเห็นกับสิ่งแปลก ๆ โดยเฉพาะเครื่องราง (อุ้งมือลิง) ตัวเขาเองคิดว่าชีวิตก็ไม่ได้ขาดสนใจอะไร ซึ่งสังเกตได้จากเขาไม่รู้จะขอพรอะไรกับเครื่องรางจนลูกชายต้องบอก นอกจากนี้ยังเป็นคนเข้าใจชีวิตและรู้ว่าไม่สามารถใช้อุ้งมือลิงเพื่อพาลูกชายที่ตายไปแล้วกลับมามีชีวิตอีกครั้ง เพื่อคลายความโศกเศร้าของภรรยาเขาจึงขอพรข้อสองให้ภรรยาอย่างไรก็ตามเขาก็กลับยกเลิกพรข้อนั้นด้วยการขอพรข้อที่สาม

2. คุณนายไวท์ (Mrs. White) บทบาทที่ได้รับในเรื่องจะเป็นตัวละครรอง (minor character) และมีบุคลิกลักษณะที่ไม่ซับซ้อน (flat character) เป็นภรรยาของคุณไวท์ หล่อนตกอยู่ในภาวะซึมเศร้าอย่างหนักที่สูญเสียลูกชายและอยากใช้พลังจากอู้งมือลิงขอพรให้นำลูกชายกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

3. นายเฮอ์เบิร์ต (Herbert) บทบาทที่ได้รับในเรื่องเป็นตัวละครรอง (minor character) และมีบุคลิกลักษณะที่ไม่ซับซ้อน (flat character) เช่นกัน เป็นลูกชายของครอบครัวไวท์ (The White) เป็นเด็กหนุ่มที่มีความกระตือรือร้น มุ่งมั่นและอยากประสบความสำเร็จในชีวิต แต่โชคร้ายที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตในโรงงาน

4. จ่าสิบเอกมอร์ริส (Sergeant-Major Morris) บทบาทที่ได้รับในเรื่องจะเป็นตัวละครรอง (minor character) และเป็นตัวละครพิมพ์เดียว (stereotype) คือเป็นทหาร เขาเป็นคนที่มีความรูปร่างสูงใหญ่และเป็นเพื่อนของครอบครัวไวท์ (The White) เขานำอู้งมือลิงมาจากอินเดีย ตัวละครตัวนี้ปรากฏเพียงชั่วคราวเท่านั้นและไม่มีความซับซ้อนอะไรเช่นกัน

ตัวละครทุกตัวในเรื่องนี้นักประพันธ์สร้างและแสดงรายละเอียดแบบตรง ๆ มีความสมจริง มีอารมณ์ความรู้สึก มีดีชั่ว ชัดแย้ง ที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น จึงทำให้ผู้อ่านเข้าถึงได้และสัมผัสได้ถึงควมมีชีวิตที่แท้จริง

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 4

มุมมองการเล่าเรื่อง

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of view) มีความหมายว่าอย่างไร

คำว่า Point of view ในภาษาไทยที่ใช้กันอยู่หลายคำ เช่น “มุมมอง” “กลวิธีการเล่าเรื่อง” “มุมมองการเล่าเรื่อง” หรือ “การเลือกใช้ผู้เล่าเรื่อง” เป็นต้น ดังนั้น Point of view คือการกำหนดให้ผู้ใดผู้หนึ่งทำหน้าที่นำเสนอเรื่องราวผ่านการเล่าเรื่องนั้นให้ดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ

2. มุมมองการเล่าเรื่องที่ดีในเรื่องสั้นควรมีลักษณะอย่างไร

มุมมองการเล่าเรื่องเปรียบได้กับภาพที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์ผู้ชมจะเห็นภาพในมุมมองกล้องที่ต่างกันในแต่ละเรื่องว่ามีการเดินเรื่องจากตัวละครหลักหรือจากตัวละครอื่น ๆ ในเรื่อง สำหรับงานประพันธ์เรื่องสั้นที่ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร จะมีอยู่ด้วยกัน 3 แบบ นั่นคือ 1) มุมมองบุคคลที่ 1 การดำเนินเรื่องจะใช้บุรุษสรรพนามที่ 1 คือคำว่า I (ฉัน) หรือ We (พวกเรา) 2) มุมมองบุคคลที่ 2 การดำเนินเรื่องจะใช้บุรุษสรรพนามที่ 2 คือคำว่า You (คุณ) หรือ (พวกคุณ) (มีใช้น้อย) และ 3) มุมมองบุคคลที่ 3 การดำเนินเรื่องจะใช้บุรุษสรรพนามที่ 3 คือคำว่า He (เขา) She (หล่อน) และ It (มัน) สำหรับเรื่องสั้นแล้วนิยมใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบใดแบบหนึ่งตลอดทั้งเรื่อง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เนื้อเรื่องขาดความต่อเนื่องและมีความกระชับสมกับเป็นเรื่องสั้น อย่างไรก็ตามนักประพันธ์ต้องนำเสนอมุมมองการเล่าเรื่องที่สามารถทำให้อ่านได้เห็นภาพเหตุการณ์ผ่านสายตาของผู้เล่าเรื่องตลอดทั้งเรื่อง

3. ศึกษามุมมองการเล่าเรื่องแบบ “first person point of view” ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

มุมมองการเล่าเรื่องแบบ “first person point of view” จะใช้มุมมองบุคคลที่ 1 การดำเนินเรื่องจะใช้บุรุษสรรพนามที่ 1 คือคำว่า ได้แก่ “I” “me” “my” “mine” “we” “our” และ “us” แทนผู้เล่าเรื่อง ผู้อ่านจะเห็นภาพได้ชัดว่าตัวละครตัวใดในเรื่องเป็นผู้ทำให้เรื่องราวรู้ไปข้างหน้า โดยทั่วไปจะนิยมให้ตัวละครหลักเป็นผู้เดินเรื่องการเล่าเรื่องด้วยวิธีนี้จะทำให้

ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและยังรู้สึกว่าเป็นตัวละครตัวนั้นด้วย จึงทำให้ผู้อ่านมีปฏิกิริยาตอบสนองได้ดีกว่าการใช้มุมมองการเล่าเรื่องในแบบอื่น

4. ศึกษามุมมองการเล่าเรื่องแบบ “stream of consciousness” ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

มุมมองการเล่าเรื่องแบบ “stream of consciousness” นักวรรณกรรมไทยกำหนดให้ความหมายว่า “กระแสสำนึก” เป็นรูปแบบหนึ่งของการเล่าเรื่องแบบ “third person point of view” เป็นมุมมองการเล่าเรื่องที่เน้นให้ตัวละครหลักเป็นผู้ดำเนินเรื่อง โดยเรื่องราวจะนำเสนอในลักษณะที่ปล่อยให้ตัวละครนึกคิดไปตามกระแสแห่งอารมณ์ที่เกิดขึ้น การใช้มุมมองการเล่าเรื่องในลักษณะนี้นิยมใช้กับเรื่องสั้นแนวฝันเฟื่องหรือการสมคบคิด (conspiracy) คือการปะติดปะต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ จนทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นด้วยและคล้อยตาม เป็นต้น

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องสั้น “A Story of Robin Hood” โดย เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin, 1841–1925) มีการใช้มุมมองการเล่าเรื่องอย่างไร

เรื่องราวของโรบิน ฮู้ด (Robin Hood) เป็นนิทานอิงตำนานที่เล่าต่อ ๆ กันมา ปัจจุบันได้มีการนำวีรกรรมมาดัดแปลงเพิ่มเติมเนื้อหาในหลากหลายทำนองเพื่อเพิ่มอรรถรสให้กับผู้อ่าน และยังคงได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลาย ทั้งยังนำมาทำเป็นสื่อการสอน บทเรียน หนังสือการ์ตูน ภาพยนตร์ อนิเมชัน (Animation) และอื่น ๆ สำหรับ “A Story of Robin Hood” ที่ บอลด์วิน (Baldwin) เรียบเรียงไว้เป็นเรื่องสั้นในหนังสือของเขาชื่อ “Fifty famous stories retold” มีเนื้อหาโดยย่อกล่าวถึง “โรบิน ฮู้ด” (Robin Hood) เป็นจอมโจรแห่งป่าเชอร์วูด เมืองนอตติงแฮมของประเทศอังกฤษ ซึ่งเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นอาชญากร ที่เขาและพวกออกปล้นคนรวยช่วยคนจน ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากเขาพบว่าผู้มีอำนาจทางการเมืองอยู่อย่างสุขสบาย มั่งคั่งและมีการเก็บภาษีกับประชาชนที่แสนโหด ทำให้ประชาชนเดือดร้อนเป็นอย่างมาก เขาจึงคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่าง

สำหรับ “A Story of Robin Hood” ในฉบับของ เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) นั้นนำเสนอเรื่องราวตอนดังนี้ วันหนึ่ง โรบิน ฮู้ด (Robin Hood) บังเอิญได้เจอสหายหนุ่มชื่อว่า “อัลลิน-นา-เดล” (Allin-a-Dale) ที่ไม่สมหวังในรักเนื่องจากหญิงสาวที่ตนรักกำลังจะแต่งงานกับชายแก่ที่พ่อของเธอไปสัญญาไว้ ทำให้โรบิน ฮู้ด (Robin Hood) สงสารและถามว่าจะให้อะไรตอบแทนถ้าช่วยให้สมหวังได้ อัลลิน-นา-เดล (Allin-a-Dale) ซึ่งไม่มีเงินเลยขอเป็นคนรับใช้

ดังนั้น โรบิน ฮู้ด (Robin Hood) จึงปลอมตัวเป็นนักดนตรีฮาร์ปไปหลอกบาทหลวงผู้ทำพิธีแต่งงานของหญิงสาวคนนั้นว่าจะเล่นดนตรีให้ฟังแต่จะขอดูหน้าคู่แต่งงานของวันนี้ก่อน เมื่อเห็นว่าเจ้าสาวคงแต่งงานด้วยความจำยอมเขาจึงเป่าแตรขึ้น ทันใดนั้นมีสมุนของเขาเข้ามาล้อมโบสถ์ไว้ แล้วถามเจ้าสาวว่าจะแต่งงานกับอัลลิน-นา-เดล (Allin-a-Dale) หรือไม่ เธอตอบตกลงทันที ทั้งคู่จึงได้สมหวังในรัก แล้วทั้งหมดก็กลับสู่ป่าใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุข สำหรับมุมมองการเล่าเรื่อง “A Story of Robin Hood” เป็นแบบบรรยาย (narrative) ใช้มุมมองบุคคลแบบ “third person point of view” และมีบทสนทนาของตัวละคร (dialogue) ประกอบด้วยตัวอย่างเช่น

... “**their leader** was a bold fellow called Robin Hood. **They** were dressed in suits of green”...

... “**Robin Hood** was standing one day under a green tree by the road-side. While **he** was listening to the birds among the leaves, **he** saw a young man passing by”....

... “*I will not trouble him,*” said **Robin Hood**, “*for I think he is on his way to his wedding*”...

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าประธานในประโยคบรรยาย คือ “their leader” “Robin Hood” และ “he” เป็นต้น การเล่าเรื่องด้วยวิธีนี้จะนิยมใช้กับการเรื่องแบบบรรยาย จะไม่ปรากฏว่าใครเป็นคนเล่า และหากผู้เล่าปรากฏตัวเขาจะไม่มีบทบาทอะไรในเรื่องเลย เป็นเพียงแค่ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวของใครสักคนหนึ่งในเรื่องเท่านั้น จึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนยืนดูเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินไปมากกว่า นอกจากนี้ การเล่าเรื่องแบบ “third person point of view” ของเรื่องนี้มีลักษณะ การเล่าเรื่องแบบ “omniscient point of view” หรือ “all-knowing point of view” เนื่องจากในช่วงเปิดเรื่องมีการเปิดเผยรายละเอียดของตัวละครไว้ให้เห็นภาพได้ชัดเจน

ตัวอย่างเนื้อความเช่น ... “There were nearly a hundred of these outlaws, and their leader was a bold fellow called Robin Hood. They were dressed in suits of green, and armed with bows and arrows; and sometimes they carried long wooden lances and broad-swords, which they knew how to handle well. When-ever they had taken anything, it was brought and laid at the feet of Robin Hood, whom they called their king. He then divided it fairly among them, giving to each man his just share.” ...

จากเนื้อความนี้ผู้อ่านจะทราบข้อมูลและรายละเอียดของ “โรบิน ฮู้ด” ได้อย่างครบถ้วน

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 5

การสนทนา

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. การสนทนามีความสำคัญและมีจุดมุ่งหมายต่อเรื่องสั้นอย่างไร

การสนทนาคือการบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นและการสนทนาโต้ตอบกันของตัวละคร เรื่องสั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสนทนาเพราะจะทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ถึง การมีตัวตนของตัวละคร ได้ทราบถึงความสมจริง อารมณ์ ความนึกคิด และความสัมพันธ์ของตัวละครภายในเรื่อง ซึ่งช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากเห็นและติดตามเรื่องราวไปจนจบ สำหรับการสนทนาในเรื่องสั้นนั้นมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้สถานการณ์ของเรื่องมีความ รุดหน้าและนำไปสู่การจบเรื่อง เพื่อช่วยทำให้เรื่องราวมีความสมจริงมากขึ้น ช่วยให้อ่าน สัมผัสปมขัดแย้งของเรื่องชัดเจนมากขึ้นและช่วยให้เห็นพัฒนาการของตัวละครไปค่อย พัฒนาขึ้นตามลำดับ เป็นต้น

2. การสนทนาสามารถจำแนกออกได้อย่างไร แต่ละประเภทมีลักษณะเป็นอย่างไร

เรื่องสั้นแบ่งออกเป็นหลายประเภท แต่ละประเภทจะมีลักษณะในการเลือกใช้ การสนทนาได้ตามความเหมาะสมโดยไม่มีข้อกำหนดแต่อย่างใด อาจนำเสนอเรื่องราวผ่านการบรรยายตลอดทั้งเรื่องหรือแบบผสมผสานกัน โดยใส่การสนทนาของตัวละครลงไปด้วย การสนทนานั้นสามารถจำแนกออกได้ดังนี้

1. การสนทนาของตัวละคร คือ การพูดคุยของตัวละคร แบ่งเป็น 1.1) การสนทนาภายใน (internal dialogue) คือเสียงแห่งความนึกคิดของตัวละคร แต่ถูกถ่ายทอดออกมาให้ ผู้อ่านได้รับรู้ 1. 2) การสนทนาโต้ตอบกับตัวละครอื่น ในเรื่องมีการใช้ภาษาที่สื่อความอย่าง ตรงไปตรงมาและสื่อความแบบอ้อม

2. การสนทนาตามลักษณะผู้เล่าเรื่อง วิธีนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองการเล่าเรื่อง ที่นักประพันธ์ใช้ เป็นการสนทนาที่มาจากนักประพันธ์หรือมาจากตัวละครตัวใดตัวหนึ่งใน เนื้อเรื่อง

3. การสนทนาตามวิธีการเล่าเรื่อง มี 2 ลักษณะ คือ การเล่าแบบบรรยายไม่มีบทพูดของตัวละครประกอบ และการเล่าเรื่องแบบบรรยายและแทรกบทพูดของตัวละคร

3. ศึกษาการใช้การสนทนาในเรื่อง “Eve's Diary” โดย มาร์ค ทเวน (Mark Twain, 1835–1910) ว่าเป็นอย่างไร

“Eve's Diary” เป็นเรื่องสั้นที่อิงถึงเรื่องราวของอีฟ (Eve) ในพระคัมภีร์ไบเบิล ซึ่งเป็นหญิงสาวคนแรกของโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น มาร์ค ทเวน (Mark Twain) นำเสนอเรื่องราวของเธอในรูปแบบที่ต่างออกไปจากเรื่องสั้นทั่วไป เขาเล่าเรื่องผ่านการจดบันทึกของอีฟในแต่ละวันตลอดทั้ง 7 วัน (เสาร์ – ศุกร์) เรื่องนี้ใช้การสนทนาภายใน (internal dialogue) จากตัวละครหลัก และเป็นแบบพูดคนเดียว (dramatic monologue) ตลอดทั้งเรื่อง ตัวอย่างการสนทนาเช่น

... “I am almost a whole day old, now. I arrived yesterday. That is as it seems to me. And it must be so, for if there was a day-before-yesterday I was not there when it happened, or I should remember it. It could be, of course, that it did happen, and that I was not noticing. Very well; I will be very watchful now, and if any day-before-yesterdays happen I will make a note of it.”...

... “My heart was lead in my body! I said, “She was all I had, and now she is gone!” In my despair I said, “Break, my heart; I cannot bear my life any more!” and hid my face in my hands, and there was no solace for me.”...

จะเห็นได้ว่าตัวละครจะคุยกับตัวเอง (internal dialogue) ซึ่งเป็นเสียงแห่งความคิดของตัวละครแบบบรรยาย (narrative) โดยตัวละครจะรำพึงรำพันไปตามกระแสสำนึกของตนเองที่เผยให้เห็นถึงอารมณ์ ความนึกคิด ที่อยู่ลึกลงไปภายในจิตของอีฟ จนทำให้ผู้อ่านรู้สึกเอาใจช่วยและอยากติดตามเรื่องราวไปจนจบ

4. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์การสนทนาในเรื่อง “The Legend of Sleepy Hollow” โดย วอชิงตัน เฮอร์ริง (Washington Irving, 1783–1859) ว่าเป็นอย่างไร

“The Legend of Sleepy Hollow” ถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์อยู่หลายครั้ง และได้รับกระแสตอบรับที่ดีมาโดยตลอด

สำหรับการสนทนาของเรื่อง “The Legend of Sleepy Hollow” โดย วอชิงตัน เออร์วิง (Washington Irving) เป็นการสนทนากับบุคคลภายนอกแบบอ้อม (indirect external dialogue) ผู้เล่าเรื่องจะเป็นผู้บรรยายสถานการณ์ (narrative) โดยใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่ 1 และ 3 ตัวอย่างเช่น

... “If ever I should wish for a retreat whither I might steal from the world and its distractions,”...

... “**He** was, moreover, esteemed by the women as a man of great erudition, for **he** had read several books quite through,” ...

... “by the way, **he** most firmly and potently believed.”...

นักประพันธ์ใช้วิธีการแบบบรรยายเหตุการณ์และพูดแทนตัวละครตลอดทั้งเรื่อง แม้จะใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่ 1 และที่ 3 ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนตนเองกำลังเล่าเรื่องอยู่ แต่ก็ยังทำให้เกิดความรู้สึกห่างเหินและไม่เป็นส่วนหนึ่งกับตัวละคร อย่างไรก็ตามการนำเสนอการสนทนาด้วยวิธีนี้ดูเหมือนนักประพันธ์มีจุดมุ่งหมายที่จะเน้นเหตุการณ์และเรื่องราวของผีหัวขาดมากกว่าตัวละครภายในเรื่อง ทำให้ผู้อ่านใจจดใจจ่ออยู่กับเรื่องราวของผีหัวขาดตนนั้นมากกว่า ตัวละครมีบทบาทเพียงทำให้เหตุการณ์มีความเด่นชัดและสมบูรณ์ขึ้นเท่านั้นเอง

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์การสนทนาในเรื่อง “The Last Leaf” โดย โอลิเวีย เฮนรี่ (Olivia Henry, 1862–1910) ว่าเป็นอย่างไร

“The Last Leaf” เป็นผลงานอีกชิ้นหนึ่งของโอลิเวีย เฮนรี่ (Olivia Henry) ที่ได้รับความนิยมกันอย่างมาก ในเรื่องนี้เขานำเสนอลักษณะวิธีการเล่าเรื่องแบบบรรยายและแทรกการสนทนา ตัวอย่างในช่วงเปิดฉากของเรื่อง

“In a little district west of Washington Square the streets have run crazy and broken themselves into small strips called “places.” These “places” make strange angles and curves. One Street crosses itself a time or two. An artist once discovered a valuable possibility in this street.”...

... “One morning the busy doctor invited Sue into the hallway with a shaggy, gray eyebrow.

"She has one chance in – let us say, ten," he said, as he shook down the mercury in his clinical thermometer. " And that chance is for her to want to live. This way people have of lining–u on the side of the undertaker makes the entire pharmacopoeia look silly. Your little lady has made up her mind that she's not going to get well. Has she anything on her mind?"

"She – she wanted to paint the Bay of Naples someday." said Sue.

"Paint? – bosh! Has she anything on her mind worth thinking twice – a man for instance?"

"A man?" said Sue, with a jew's–harp twang in her voice. "Is a man worth – but, no, doctor; there is nothing of the kind."...

จะเห็นได้ว่าไม่ปรากฏว่าตัวละครใดในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง แต่ผู้อ่านสามารถคาดเดาได้ว่าเป็นนักประพันธ์เอง มีการใช้การบรรยายเรื่องราวของตัวละครและแทรกการสนทนาของตัวละครเป็นระยะ ๆ ซึ่งการใช้การสนทนาในลักษณะนี้นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากมีความยืดหยุ่นและสามารถใช้มุมมองการเล่าเรื่องได้หลายแบบในคราวเดียวกัน ทำให้เห็นพัฒนาการของเรื่องที่ดำเนินไปเรื่อย ๆ และผู้อ่านรับรู้ได้ถึงควมมีชีวิตชีวาและมีตัวตนของตัวละคร

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 6

ฉาก

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. ฉากมีความสำคัญและจำเป็นต่อเรื่องสั้นอย่างไร

คำว่า “ฉาก” มีใจความอย่างกว้าง ๆ อาจหมายถึง สภาพแวดล้อม สภาพชีวิต วัน เวลา สถานที่ น้ำเสียง อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด เป็นต้น ที่ปรากฏในเรื่องสั้น และถือว่าเป็นองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ นักประพันธ์เรื่องสั้นจะใช้ฉากในการสร้างความบันเทิงให้กับผู้อ่าน ให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงอารมณ์ ความรู้สึก ความกดดันที่ถ่ายทอดผ่านการสนทนา (น้ำเสียง) ของตัวละคร ฉากจะช่วยเสริมข้อขัดแย้งของเรื่องให้มีความเด่นชัดและใช้ควบคุมระดับความรุนแรงของข้อขัดแย้งในเรื่องได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมและอยากติดตามเรื่องราวไปจนจบ

2. ศึกษาฉากสถานภาพและสภาพชีวิตของตัวละครกับฉากสถานภาพแวดล้อมเชิงนามธรรมมีลักษณะต่างกันอย่างไร

ฉากสถานภาพและสภาพชีวิตของตัวละครเป็นฉากเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน วิธีในการดำเนินชีวิต อาชีพ สถานะทางสังคม หรือสถานภาพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หรือครอบครัว สำหรับฉากสถานภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม เป็นฉากเกี่ยวกับความดีงาม จริยธรรม ศีลธรรม ความนึกคิด ความเชื่อ ค่านิยม เป็นต้น ที่อยู่ภายในซึ่งแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมและการพูดคุย เป็นต้น

3. น้ำเสียงและอารมณ์จัดว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งของฉากได้อย่างไร

น้ำเสียงและอารมณ์จัดว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งของฉาก เนื่องจากเป็นสิ่งช่วยสร้างสภาพแวดล้อมด้านอื่น ๆ ในเรื่องมีความเด่นชัดมากขึ้น เช่น บทบาทของตัวละคร ความดี เครียดของสถานการณ์ที่จะเร้าอารมณ์ของผู้อ่านให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นและรู้สึกมีส่วนร่วม กับสถานการณ์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามการบรรยาย (narrative) หรือการสนทนา (dialogue) ของผู้ที่ทำหน้าที่ในการดำเนินเรื่องจะต้องสื่อออกมาให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงน้ำเสียงและอารมณ์ที่

ตรงกับความเป็นจริงในชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นน้ำเสียงและอารมณ์จึงเป็นฉากที่สำคัญไม่ด้อยไปกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ ของเรื่องสั้น

4. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องสั้น “The Legend of Sleepy Hollow” โดย วอชิงตัน เฮอร์ริง (Washington Irving, 1783–1859) ในด้านฉากธรรมชาติและบรรยาย กาศของหมู่บ้านว่าเป็นอย่างไร

ในฉากเปิดเรื่องของ “The Legend of Sleepy Hollow” มีการบรรยายสภาพธรรมชาติและบรรยายฉากไว้ดังนี้

“In the bosom of one of those spacious coves which indent the eastern shore of the Hudson, at that broad expansion of the river denominated by the ancient Dutch navigators the Tappan Zee,”...

... “there lies a small market town or rural port, which by some is called Greensburgh, but which is more generally and properly known by the name of Tarry Town.”...

... “Not far from this village, perhaps about two miles, there is a little valley or rather lap of land among high hills, which is one of the quietest places in the whole world.”...

... “From the listless repose of the place, and the peculiar character of its inhabitants, who are descendants from the original Dutch settlers, this sequestered glen has long been known by the name of SLEEPY HOLLOW,”...

จากฉากช่วงเปิดเรื่องทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงฉากของหมู่บ้านที่ชื่อว่า กรีนส์เบิร์ก (Greensburgh) แต่ชาวบ้านนิยมเรียกว่า “แทร์ริทาวน์” (Tarry Town) เป็นหมู่บ้านของชาวดัตช์ (ชาวฮอลแลนด์) สมัยโบราณที่ได้อพยพมาทางทะเลขึ้นฝั่ง ณ บริเวณแห่งนี้ เป็นหมู่บ้านที่เงียบสงบ มีตลาดสำหรับการค้าขาย จากนั้นผู้บรรยายได้บรรยายถึงสภาพบรรยากาศของหุบเขาแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับหมู่บ้าน เป็นหุบเขาที่เงียบสงบ จึงได้ชื่อว่า “สลีปปี ฮอลโลว์” (Sleepy Hollow) การกล่าวถึงความเป็นมาของหมู่บ้านและสภาพบรรยากาศเป็นการเกริ่นนำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพโดยรอบก่อนพาผู้อ่านเข้าไปสู่เรื่องราวทั้งหมด

เมื่ออ่านเรื่องราวจบย่อมทำให้ผู้อ่านเกิดความคล้อยตามและเข้าใจว่าเรื่องราวนี้อาจมีมูลความจริงอยู่ก็เป็นได้ ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นเพียงการสร้างขึ้นจากจินตนาการเพื่อ

ความบันเทิงเท่านั้น ดังนั้นการใช้ฉากบรรยากาศและสภาพธรรมชาติที่ให้รายละเอียดมากพออย่างเหมาะสมจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เกิดจริงและอยากติดตามเรื่องราวไปจนจบ

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องสั้น “The Legend of Sleepy Hollow” โดย วอชิงตัน เฮอร์ริง (Washington Irving, 1783–1859) ในด้านฉากสถานภาพและสภาพชีวิตของตัวละครว่าเป็นอย่างไร

สำหรับ “The Legend of Sleepy Hollow” ได้เกริ่นนำสภาพชีวิตของผีหัวขาดที่รำลึกกันว่าอาศัยอยู่ที่หุบเขา “Sleepy Hollow” ดังนี้

...“It is said by some to be the ghost of a Hessian trooper, whose head had been carried away by a cannon-ball, in some nameless battle during the Revolutionary War, and who is ever and anon seen by the country folk hurrying along in the gloom of night, as if on the wings of the wind. His haunts are not confined to the valley, but extend at times to the adjacent roads, and especially to the vicinity of a church at no great distance. Indeed, certain of the most authentic historians of those parts, who have been careful in collecting and collating the floating facts concerning this spectre, allege that the body of the trooper having been buried in the churchyard, the ghost rides forth to the scene of battle in nightly quest of his head, and that the rushing speed with which he sometimes passes along the Hollow, like a midnight blast, is owing to his being belated, and in a hurry to get back to the churchyard before daybreak.

Such is the general purport of this legendary superstition, which has furnished materials for many a wild story in that region of shadows; and the spectre is known at all the country firesides, by the name of the Headless Horseman of Sleepy Hollow.”...

จากข้อความที่ยกมา ผู้อ่านจะเห็นฉากสภาพชีวิตของผีหัวขาดตนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในแถบหุบเขา “Sleepy Hollow” แห่งนี้ ว่ากันว่าเขาเป็นทหารรับจ้างเฮสเซียน (Hessian) ได้เสียชีวิตจากการถูกตัดหัวในช่วงสงครามปฏิวัติอเมริกา ทุกคืนเขาจะลุกขึ้นจากหลุมฝังศพและกระโดดขึ้นหลังม้าควบออกไปผ่านหุบเขา “Sleepy Hollow” เพื่อตามหาหัวที่หายไป ชาวบ้านจึงเรียกเขาว่า “ชายหัวขาดควบม้าแห่งสลีปปี ฮอลโลว์” (Headless Horseman of Sleepy Hollow)

และมีการนำเสนอสถานภาพและสภาพชีวิตของตัวละครหลักในการเดินเรื่องชื่อว่า อิคาบด์ เครน (Ichabod Crane) เช่น

... “a worthy wight of the name of Ichabod Crane, who sojourned, or, as he expressed it, "tarried," in Sleepy Hollow, for the purpose of instructing the children of the vicinity.

... “He was tall, but exceedingly lank, with narrow shoulders, long arms and legs, hands that dangled a mile out of his sleeves, feet that might have served for shovels, and his whole frame most loosely hung together. His head was small, and flat at top, with huge ears, large green glassy eyes, and a long snipe nose, so that it looked like a weather-cock perched upon his spindle neck to tell which way the wind blew. To see him striding along the profile of a hill on a windy day, with his clothes bagging and fluttering about him, one might have mistaken him for the genius of famine descending upon the earth, or some scarecrow eloped from a cornfield”...

จากฉากนี้ จะเห็นภาพของ เครน (Crane) นั้นมีอาชีพเป็นครู มีรูปร่างหน้าตาที่ไม่สมส่วนมากนัก คือพอมและสูง ไหล่เล็ก แขนทั้งสองข้างยาว ศีรษะเล็กและแบน ใบหูใหญ่เล็กไม่เท่ากัน มีนัยตาโตและสีเขียว และจมูกยาว เป็นต้น ดังนั้นผู้อ่านจึงเห็นภาพความอัปยศณ์ของตัวละครได้อย่างชัดเจน

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 7

ข้อขัดแย้ง

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. ข้อขัดแย้งในเรื่องสั้นควรมีลักษณะเฉพาะตัวต่างกับบันเทิงคดีประเภทอื่น ๆ อย่างไร

ข้อขัดแย้งในเรื่องสั้นจัดว่าเป็นหัวใจหลักที่เรื่องสั้นขาดไม่ได้ จนมีคำพูดที่ว่า “no conflict, no short story” ซึ่งดูเหมือนจะเป็นความจริง เพราะถ้าไม่มีข้อขัดแย้งแล้วเนื้อเรื่องก็อาจกลายเป็นการรายงานไปในที่สุด อย่างไรก็ตามลักษณะพิเศษของข้อขัดแย้งในเรื่องสั้นที่จะต้องไม่มีความซับซ้อนจนเกินไป มีประเด็นขัดแย้งหลักเพียงประเด็นเดียว เกิดขึ้นและจบลงอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพื่อให้ได้เนื้อหามีความกระชับสมกับเป็นเรื่องสั้น

2. มีหลักในการใช้ข้อขัดแย้งหลักและข้อขัดแย้งรองในเรื่องสั้นร่วมกันอย่างไร

ข้อขัดแย้งในเรื่องสั้นโดยทั่วไปจะมีสองลักษณะร่วมกันอยู่นั่นคือ ข้อขัดแย้งหลัก (major conflict) และข้อขัดแย้งรอง (minor conflict) โดยหลักการแล้วจะมีข้อขัดแย้งหลักเพียงประเด็นเดียวที่ตัวละครต้องฟันฝ่าและเอาชนะให้ได้ เมื่อข้อขัดแย้งหลักสิ้นสุดเรื่องราวจะต้องสิ้นสุดไปด้วย ข้อขัดแย้งหลักนี้อาจจะค่อย ๆ ปรากฏขึ้นตั้งแต่ต้นเรื่อง ชัดเจนมากขึ้นในตอนกลางและคลี่คลายไปในตอนจบ หรือบางครั้งอาจเริ่มปรากฏในช่วงตอนกลางเรื่อง และเป็นข้อขัดแย้งที่นักประพันธ์จะต้องให้ความสำคัญ จะต้องสร้างข้อขัดแย้งที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้จดจ่อ เอาใจช่วยและร่วมเดินทางไปกับตัวละครไปจนจบเรื่อง

สำหรับข้อขัดแย้งรองสามารถมีได้หลายประเด็นในเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง ๆ แต่ไม่ควรมีมากจนเกินไป เพราะจะทำให้หาที่สิ้นสุดของเรื่องได้ยาก และจะทำให้ข้อขัดแย้งหลักด้อยความสำคัญลงไป ข้อขัดแย้งรองจะเกิดขึ้นและสิ้นสุดแบบทันทีและจะต้องเสริมให้ข้อขัดแย้งหลักเด่นชัดมากขึ้น หากข้อขัดแย้งรองไม่ทำหน้าที่สนับสนุนข้อขัดแย้งหลักแล้วก็อาจทำให้เรื่องสั้นดังกล่าวด้อยคุณภาพลง

3. ศึกษาวិเคราะห์และวิจารณ์เรื่อง “The Monkey's Paw” โดย วิลเลียม ไวท์มาร์ค เจค็อบส์ (William Wymark Jacobs, 1863–1943) ว่ามีการใช้ข้อขัดแย้งในลักษณะอย่างไร

“The Monkey's Paw” เป็นเรื่องราวของการขอพรได้ 3 ข้อ จากเครื่องรางคือ อู้งมือลิง ใครก็ตามขอพรแล้วจะต้องมีเหตุร้ายไม่คาดฝันเกิดกับเขาหรือกับคนรอบข้างอาจถึงขั้นเสียชีวิตได้ สำหรับข้อขัดแย้งหลักในเรื่องนี้เป็นข้อขัดแย้งภายใน (internal conflict) ระหว่างคนกับสิ่งเหนือธรรมชาติ (character vs supernatural) ที่เกิดขึ้นกับคุณไวท์ (Mr. White) และภรรยาของตนเอง โดยที่คุณไวท์ (Mr. White) ได้ขอพรข้อแรกคือขอให้ได้เงินมาสัก 200 ปอนด์ เป็นการขอแบบไม่จริงจังเท่านั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติ แต่เงินที่ได้ตามจำนวนที่ขอนั้นกลับเป็นเงินจากค่าชดเชยประกันอุบัติเหตุของลูกชายตน ดังนั้นพวกเขาจะต้องเลือกระหว่างทิ้งอู้งมือลิงไปหรือขอพรข้อสองให้ได้ลูกชายคืนมา คุณไวท์ (Mr. White) ทนคำรบเร้าจากภรรยาไม่ไหวจึงได้ขอพรให้ลูกชายกลับคืนมา แล้วคำคืนหนึ่งก็มีเสียงเคาะที่ประตูหน้าบ้าน ภรรยาของเขาดีใจมากรีบวิ่งลงไปเพื่อจะเปิดประตูต้อนรับลูกชาย คุณไวท์ (Mr. White) รู้ดีว่าลูกชายไม่อาจคืนชีพคืนมาได้เพราะประสออุบัติเหตุจากการถูกเครื่องจักรบั่นทิ้งร่าง เขาจับไม่ได้หากลูกชายกลับมาในสภาพเช่นนั้น เขาจึงตัดสินใจขอพรข้อสามโดยการยกเลิกพรข้อที่สอง ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็เงียบลง เมื่อภรรยาของเขาเปิดประตูออกก็พบแต่ความว่างเปล่า

ข้อขัดแย้งในเรื่องนี้แม้จะมีความเด่นชัด แต่นักประพันธ์ใช้วิธีการนำเสนอแบบหักมุมที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ทำให้ผู้อ่านยังคงต้องหาคำตอบว่าเสียงเคาะประตูนั้นใช่ลูกชายของพวกเขาหรือไม่ ข้อขัดแย้งภายในของมนุษย์กับสิ่งเร้นลับมีมาแต่บรรพกาล แม้ทุกวันนี้โลกมีวิวัฒนาการ มนุษย์มีสติปัญญาพอที่ไขความลับของธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติได้เป็นจำนวนมากก็ตาม แต่ยังมีอีกมากมายเช่นกันที่ยังหาคำตอบไม่ได้ และมนุษย์ยังคงให้ความเคารพและยอมรับกับสิ่งเหนือธรรมชาติเหล่านั้นว่ายังอยู่เหนือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่จะอธิบายได้ การปฏิเสธที่จะให้ลูกชายคืนชีพอีกครั้งของคุณไวท์ ไม่ใช่เกิดจากการไม่ยอมรับในพลังของสิ่งเหนือธรรมชาติ แต่เป็นการไม่ยอมรับต่อจิตใจสำนึกของตนเองที่มีต่อสิ่งมีชีวิตทั้งหลายเมื่อร่างสลายไปแล้วจะประกอบกันขึ้นมาใหม่ในรูปแบบเดิมได้อย่างไร ดังนั้นคุณไวท์ (Mr. White) จึงปฏิเสธการกลับมาของลูกชายในที่สุด

4. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่อง “The Last Leaf” โดย โอลิเวีย เฮนรี (Olivia Henry, 1862–1910) ว่ามีลักษณะของข้อขัดแย้งเป็นอย่างไร

เรื่องราวหลักของ “The Last Leaf” เกี่ยวกับจอห์นซี (Johnsy) หญิงสาวที่ป่วยด้วยโรคปอดบวมจนใกล้เสียชีวิต แต่เธอกลับทุเลาและหายดีเพราะการให้กำลังใจตนเองด้วยการมองโลกในแง่ดี ข้อขัดแย้งหลักในเรื่องนี้เป็นความขัดแย้งภายใน (internal conflict) แบบขัดแย้งกับโชคชะตา (character vs fate) เมื่อเธอป่วยหนักมากขึ้น วัน ๆ เธอได้แต่มองออกไปนอกหน้าต่างเห็นใบไม้ของเถาวัลย์ที่พันขึ้นบนกำแพงค่อย ๆ ร่วงโรยทีละใบสองใบ แม้จะมีคนคอยให้กำลังใจแต่เธอก็อดเปรียบชีวิตตนเองกับใบไม้เหล่านั้นไม่ได้ว่าอาการป่วยของเธอที่ค่อย ๆ หนักขึ้นและคงจากในวันที่ใบไม้ใบสุดท้ายร่วงลง ทำให้เพื่อน ๆ ของเธอเศร้าใจยิ่งนัก แล้ววันหนึ่งเถาวัลย์บนกำแพงก็เหลือเพียงใบเดียว เช่นเดียวกับเธอที่พร้อมที่จะจากไป คำคตินั้นเกิดพายุฝนกระหน่ำอย่างหนัก พอรุ่งเช้าเธอก็พบว่าใบไม้นั้นยังอยู่และกล้าเผชิญกับสายลมแสงแดด ทำให้เธอประหลาดใจยิ่งนัก และเธอเริ่มคิดได้และให้กำลังใจตัวเองที่จะอยู่ต่อไป ผ่านไปหลายวันเมื่อหมอมาตรวจพบว่าเธอมีอาการดีขึ้นและอยู่ในขั้นปลอดภัย น่าจะหายดีในเร็ว ๆ นี้ ทันใดนั้นเพื่อนสนิทของเธอก็เดินเข้ามาบอกกับเธอว่า “เบอห์แมน” (Behrman) ชายชราเพื่อนบ้านของพวกเราเสียชีวิตแล้วด้วยโรคปอดบวม มีคนพบอุปกรณณ์วาดภาพของเขาเป็นอนโปด้วยโคลน ใบไม้ใบสุดท้ายที่เธอเห็นบนกำแพงเป็นฝีมือการวาดของเขาในคืนก่อนที่มีฝนกระหน่ำ

โอลิเวีย เฮนรี (Olivia Henry) นำเสนอเรื่องราวอย่างน่าประทับใจและหักมุมไม่น้อย เขาทำให้ผู้อ่านใจจดจ่อกับอาการป่วยและเอาใจช่วยจอห์นซี (Johnsy) คอยลุ้นให้เธอเอาชนะข้อขัดแย้งภายในต่อโชคชะตา ท้ายสุดเธอสามารถทำได้ เธออาการดีขึ้นได้ด้วยการกลับมาให้กำลังใจที่จะอยู่ต่อไป แต่ผู้อ่านกลับต้องหันเหความรู้สึกเสียใจไปให้เบอห์แมนในตอนจบ ที่เขาได้เสียสละและพยายามหาทางช่วยชีวิตเพื่อนของตนเองจนอาการดีขึ้น นี่อาจทำให้ผู้อ่านจดจำตัวละครรองตัวนี้ได้ดีพอ ๆ กับตัวละครหลักเลยทีเดียว

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่อง “A cup of tea” โดย แคทเธอริน มานส์ฟิลด์ (Katherine Mansfield, 1888–1923) ว่ามีข้อขัดแย้งเป็นอย่างไร

“A Cup of Tea” เป็นเรื่องราวของหญิงสาวในยุค 90 ที่ตกอยู่ใต้อำนาจของวัตถุนิยม ชื่อว่า โรสแมรี (Rosemary) ที่แต่งงานกับหนุ่มฐานะดี วันหนึ่งเธอเดินไปหาซื้อของและถูกใจกล่องเครื่องประดับในร้านขายของเก่า แต่ราคาแพงมากเธอจึงตัดสินใจจะมาซื้อ

ภายหลัง ขณะที่กำลังเดินกลับไปที่รถได้พบกับหญิงยากไร้คนหนึ่งชื่อว่าสมิธ (Smith) และหล่อนเดินเข้ามาขอเศษเงินเพื่อไปซื้อน้ำชาดื่ม โรสแมรี (Rosemary) อยากแสดงให้เธอเห็นว่าคนรายนั้นมีแต่ความเมตตาและสงสารผู้อื่น จึงชวนเธอไปดื่มน้ำชาที่บ้าน เมื่อถึงบ้านเธอได้นำชาพร้อมขนมมาให้ ในขณะที่นั้นคุณฟิลลิป (Mr. Phillip) สามีของเธอได้เดินเข้ามา เขาจึงพาภรรยาไปคุยข้างนอกและตำหนิเธอที่ทำแบบนี้ แต่เขากลับชื่นชมในความงามของหญิงสาวคนนั้น โรสแมรี (Rosemary) รู้สึกแปลกใจและทำอะไรไม่ถูก เธอจึงให้เงินเธอแล้วให้หญิงสาวคนนั้นกลับบ้านไป เหตุการณ์นี้ทำให้โรสแมรี (Rosemary) ไม่นั่นใจในรูปร่างตนเอง เธอจึงต้องแต่งตัวให้ดูดีอยู่เสมอในสายตาของสามี

ข้อขัดแย้งในเรื่องนี้เป็นความขัดแย้งภายใน (internal conflict) แบบขัดกับโชคชะตา (character vs fate) เป็นการสะท้อนสภาพชีวิตของชาวตะวันตกที่ถูกครอบงำด้วยวัตถุนิยมจนทำให้ความเมตตา ความสงสาร และเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ที่แท้จริงควรเป็นอย่างไร ตัวละครในเรื่องแสดงความมีน้ำใจที่ไม่ได้ออกมาจากจิตใต้สำนึกจริง ๆ และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการแสดงออกถึงซึ่งความเมตตาสงสารต่อกันนั้นควรทำอย่างไร โรสแมรี (Rosemary) ทำไปตามหลักการที่ตนเคยอ่านจากหนังสือมาเท่านั้น เธอยังต้องทำทุกอย่างเพื่อให้สามีพึงพอใจในตัวเธอตลอดไป อย่างไรก็ตามโดยก้นบึ้งของจิตใจมนุษย์นั้นยังคงมีคุณธรรมเหล่านี้อยู่เสมอสิ่งที่ โรสแมรี (Rosemary) ทำลงไปแม้ดูเหมือนการแสวงหา แต่เธอก็ยังให้เงินกับหญิงสาวที่เธอชวนมาดื่มน้ำชาที่บ้านติดตัวกลับไปด้วย ข้อขัดแย้งเหล่านี้ นักประพันธ์ต้องการสื่อให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงความรักความเมตตาที่มนุษย์มีต่อกันอย่าให้วัตถุภายนอกมากัดกร่อนจนไม่มีอะไรเหลืออีกต่อไปเลย

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 8 องค์ประกอบเบ็ดเตล็ดของเรื่องสั้น

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้ได้ใจความพอสังเขป

1. ศึกษาองค์ประกอบเบ็ดเตล็ดของเรื่องสั้น เช่น สถานการณ์น่าติดตาม (suspense) วิกฤตการณ์ (crisis) จุดสุดยอดของเรื่อง (climax) และ การสิ้นสุดของเรื่อง (Denouement) ว่ามีความสำคัญต่อเรื่องสั้นอย่างไร

องค์ประกอบย่อยในเรื่องสั้นมีอีกหลายประเด็นที่มีรายละเอียดไม่มากนัก แต่ก็ขาดไม่ได้เช่นกัน เป็นองค์ประกอบที่จะช่วยเสริมให้เรื่องสั้นมีความสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น บางประเด็นไม่มีหลักการที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจนให้ศึกษาวิเคราะห์ เช่น สถานการณ์น่าติดตาม (suspense) เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็น รวมลึ้นไปกับเรื่องราวที่ดำเนินไปตลอดจนจบเรื่อง สำหรับวิกฤตการณ์ (crisis) นั้นเป็นสถานการณ์ที่ตัวละครต้องใช้ความเพียรพยายามเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเรื่องราวจบลง จากนั้นเรื่องราวก็จะเข้าสู่จุดคลี่คลายข้อขัดแย้งหรือจุดคลายปม (climax) ของเรื่อง ทำให้ความตึงเครียดต่าง ๆ ผ่อนคลาย ผู้อ่านได้ทราบถึงผลสิ้นสุดของข้อขัดแย้ง แต่เรื่องราวอาจดำเนินต่อไปนำไปสู่การจบเรื่อง (denouement) ดังกล่าวในที่สุด ดังนั้นองค์ประกอบเหล่านี้ควรมีเพื่อให้เรื่องสั้นดังกล่าวเป็นไปตามลักษณะของบันเทิงคดีทั้งหลาย

2. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์ด้านสถานการณ์น่าติดตาม (suspense) ของเรื่องสั้น “The last leaf” โดย โอลิเวีย เฮนรี (Olivia Henry, 1862–1910) ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

สถานการณ์น่าติดตาม (suspense) ของเรื่อง “The Last Leaf” เฮนรี (Henry) นำเสนอเรื่องราวได้อย่างน่าติดตามตลอดทั้งเรื่อง ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจและเอาใจช่วยจอห์นซี (Johnsy) ตลอดเรื่อง โดยเฉพาะช่วงท้ายเรื่อง เมื่อเธอกล่าวเป็นกลางว่า

... “Leaves. On the tree. When the last one falls, I must go, too.”...

... “Tell me as soon as you have finished, ... Because I want to see the last leaf fall. I have done enough waiting. I have done enough thinking. I want to go sailing down, down, like one of those leaves.” ...

สถานการณ์ในช่วงนี้ทำให้ผู้อ่านร่วมลุ้นและอยากรู้ว่าเธอจะจากไปพร้อมกับไบไม่ ใบสุดท้ายที่หลุดออกจากนิ้วหรือไม่ว่า และติดตามเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร ซู (Sue) ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอจะหาทางออกและช่วยเหลือเธอได้อย่างไรในเมื่อเธอคิดในด้านลบและไม่มีแรงจะเผชิญกับโรคนี้อีกแล้ว

นอกจากนี้ในฉากที่ซู (Sue) บอกข่าวการเสียชีวิตของเพื่อนบ้านชื่อเบอร์แมน (Berhman) ที่มีสาเหตุมาจากโรคปอดบวมเช่นกัน ก็ยังทำให้ผู้อ่านอยากรู้ถึงสาเหตุว่าเกิดจากอะไร ทำให้อยากติดตามเรื่องราวและสาเหตุการเสียชีวิตของเบอร์แมน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสถานการณ์น่าติดตามในเรื่องนี้นักประพันธ์ใช้กลวิธีที่แยบยล ด้วยการหักมุมเหตุการณ์ให้กับผู้อ่านได้อย่างไม่คาดคิด ซึ่งกลวิธีแบบนี้จัดว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่พบได้บ่อยครั้งในผลงานประพันธ์ของเฮนรี่

3. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์ด้านวิกฤตการณ์ (crisis) ของเรื่องสั้น “The Monkey's Paw” โดย วิลเลียม ไวท์มาร์ค เจค็อบส์ (William Wyndham Jacobs, 1863–1943) ว่าเป็นอย่างไร

“The Monkey's Paw” เป็นเรื่องราวของสิ่งเร้นลับจากอุ้มมือลิงที่ผู้ได้ครอบครองสามารถขอพรได้สามข้อ แต่จะมีเหตุร้ายเกิดกับผู้นั้น ในเรื่องนี้มีจุดที่เป็นวิกฤตการณ์ (crisis) ที่ตัวละครหลักคือคุณไวท์ (White) ต้องเผชิญ ปრაภฏในเนื้อหาช่วงท้ายก่อนเรื่องจะจบลงดังนี้

... “There was another knock, and another. The old woman with a sudden wrench broke free and ran from the room. Her husband followed to the landing, and called after her appealingly as she hurried downstairs. He heard the chain rattle back and the bolt drawn slowly and stiffly from the socket. Then the old woman's voice, strained and panting.

"The bolt," she cried loudly. "Come down. I can't reach it."

But her husband was on his hands and knees groping wildly on the floor in search of the paw. If only he could find it before the thing outside got in. A perfect fusillade of knocks reverberated through the house, and he heard the scraping of a chair as his wife put it down in the passage against the door. He heard the creaking of the bolt as it came slowly back, and at the same moment he found the monkey's paw, and frantically breathed his third and last wish.” ...

จากเนื้อความจะเห็นคุณไวท์พยายามห้ามภรรยาไม่ให้ไปเปิดประตูเพราะเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ยืนนอกบ้านนั้นคืออะไร ในขณะที่เสียงลากเก้าอี้และเสียงเคาะประตูดังสนั่นไปทั่วบ้าน และก่อนสิ่งที่ยืนนอกบ้านจะเข้ามา เขาจึงรีบควานหาอุ้งมือลึงที่ทำรวงไปขึ้นมาแล้วขอพรข้อที่สามซึ่งเป็นข้อสุดท้ายได้ทัน ดังนั้นสถานการณ์ในช่วงนี้ถือว่าเป็นวิกฤตการณ์ของเรื่อง เนื่องจากเป็นความพยายามครั้งสุดท้ายก่อนที่เรื่องราวจะจบลง

4. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์ด้านจุดคลี่คลาย (climax) ของเรื่องสั้น “The Legend of Sleepy Hollow” โดย วอชิงตัน เฮอร์ริง (Washington Irving, 1783–1859) ว่าเป็นอย่างไร

สำหรับจุดคลี่คลาย (climax) ของเรื่อง “The Legend of Sleepy Hollow” เกิดขึ้นหลังจากที่อิคาบอด (Ichabod) ได้รับเชิญให้ไปร่วมงานสังสรรค์ที่บ้านแคทรีนา (Katrina) ระหว่างทางกลับต้องผ่านหุบเขา “Sleepy Hollow” เขาได้เผชิญหน้ากับผีหัวขาดควมบ้า เขาต้องรีบหนีออกมาให้พ้นจากหุบเขานี้ ซึ่งสถานการณ์นี้เป็นวิกฤตการณ์ และเข้าสู่จุดสุดยอดของเรื่อง ขณะที่หนีและกำลังข้ามพื่นสะพานเขาได้หันกลับไปมองเห็นหัวของผีตนนั้นอยู่บนหลังม้าของเขา ทันใดนั้นผีหัวขาดเอาหัวนั้นขว้างใส่จนอิคาบอด (Ichabod) ตกจากม้า จากนั้นทุกอย่างก็เงียบลง ดังตัวอย่างเนื้อหา ดังนี้

... “he gained the opposite side; and now Ichabod cast a look behind to see if his pursuer should vanish, according to rule, in a flash of fire and brimstone. Just then he saw the goblin rising in his stirrups, and in the very act of hurling his head at him. Ichabod endeavored to dodge the horrible missile, but too late. It encountered his cranium with a tremendous crash, --he was tumbled headlong into the dust, and Gunpowder, the black steed, and the goblin rider, passed by like a whirlwind.”...

จุดที่สถานการณ์คลี่คลายในเรื่องนี้ เพื่อให้เรื่องราวน่าติดตามต่อ นักประพันธ์ให้ผู้อ่านได้ตีความในรายละเอียดเพิ่มเติมด้วยตนเอง สรุปว่าอิคาบอด (Ichabod) ตายหรือไม่ หรือเกิดอะไรขึ้นกับเขาหลังจากตกจากม้า ซึ่งเรื่องราวหลังจากนี้ก็เข้าสู่จุดจบ แต่ยังคงมีการเดินเรื่องไปอีกเล็กน้อย โดยกล่าวถึงการหายไปของอิคาบอด เริ่มมีคนออกตามหาและมีคนไปพบพักทองในจุดเกิดเหตุที่อิคาบอดตกจากม้า ต่อมาก็มีคนบอกข่าวไปเจออิคาบอด (Ichabod) ในเมือง และสุดท้ายบรันท์ (Brunt) ผู้ที่เป็นคู่แข่งในการแย่งจับแคทรีนา (Katrina) ได้แต่งงานกับเธอ

ซึ่งทำให้คนในหมู่บ้านกล่าวไปต่าง ๆ นานา และปล่อยให้ผู้อ่านได้ตีความเอาเองว่า อีคาบอด โดนผีหัวขาดหลอกจริงหรือไม่ แล้วทำไมเขาต้องหนีไปอยู่ในเมืองโดยไม่บอกใคร

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์ด้านการสิ้นสุดของเรื่อง (Denouement) “A Story of Robin Hood” โดย เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin 1841–1925) ว่าเป็นอย่างไร

จุดสิ้นสุดของ “A Story of Robin Hood” ในฉบับของ Baldwin เป็นแบบสุขสมหวัง (happy ending) ดังตัวอย่างเนื้อหาตอนจบ ดังนี้

...“And so the fair maiden and Allin-a-Dale were married then and there, and the rich old man went home in a great rage.

And thus having ended this merry wedding,

The bride looked like a queen:

And so they returned to the merry green wood,

Amongst the leaves so green.”

จะเห็นได้ว่าโรบิน ฮู้ด (Robin Hood) ได้ช่วยให้ อลีน-นา-เดล (Allin-a-Dale) สมหวังได้แต่งงานกับหญิงที่ตนรัก เมื่อทั้งคู่แต่งงานกันแล้วก็ได้ไปเป็นสมุนของโรบิน ฮู้ด (Robin Hood) ตามที่ตนสัญญาไว้ ใช้ชีวิตในป่าด้วยความสุข

ภาพโดยทั่วไปที่ปรากฏแก่การรับรู้ของผู้อ่านจะเป็นในลักษณะที่เขาไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ของสังคม ปล้นฆ่าผู้บริสุทธิ์ ไม่ชอบความยุติธรรม ดังนั้น เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) นำเสนอเรื่องราวโรบิน ฮู้ด (Robin Hood) ที่ต่างออกไป ทั้งนี้ตำนานโรบิน ฮู้ด (Robin Hood) เล่าขานกันมาเนิ่นนาน ถูกนำมาใช้เป็นเพลงกล่อมเด็ก เป็นเรื่องเล่าก่อนนอน ในยุคต่อมาได้มีนักประพันธ์นำมาร้อยเรียงให้มีรูปแบบที่ชัดเจนมากขึ้นตามแบบฉบับของตน

แนวการตอบแบบทดสอบท้ายบทที่ 9

สาระสำคัญของเรื่องสั้น

คำชี้แจง : จงตอบคำถามต่อไปนี้และอธิบายให้เข้าใจความพอสังเขป

1. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์สาระสำคัญของเรื่องสั้น “The Signal Man” โดยชาร์ลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens, 1812–1870) ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

“The Signal Man” ประพันธ์โดย ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens) เมื่อปี 1866 เป็นเรื่องราวของชายคนหนึ่งไม่ระบุชื่อมีหน้าที่ส่งสัญญาณไฟติดต่อกับคนส่งสัญญาณอีกคนหนึ่งที่อยู่ปากอุโมงค์อีกฝากหนึ่ง แต่ละวันเขามีหน้าที่เพียงเท่านี้ เวลาที่เขา นั่งอยู่ที่สถานีสิ่งที่เขามองเห็นคือท้องฟ้าเท่านั้น ไม่ได้เจอใครให้พูดคุย ไม่ได้ติดต่อกับใคร สิ่งหนึ่งที่ชายคนนี้พบเห็นอยู่บ่อยครั้งคือคนที่ประสบอุบัติเหตุจากรถไฟ แต่ทุกครั้งก่อนจะเกิดอุบัติเหตุเขาเห็นวิญญาณตนหนึ่งที่พยายามจะบอกอะไรบางอย่างกับเขา แต่เขาไม่สามารถตีความเพื่อหยุดยั้งอุบัติเหตุ และยังกว่านั้นหากเล่าไปคงไม่มีใครเชื่อ เขาจึงชินกับอุบัติเหตุเหล่านี้จนกลายเป็นเรื่องปกติสำหรับเขา ดังนั้นสำหรับสาระตงในเรื่องนี้ก็มีหลายประเด็น ดังนี้

1. ความรับผิดชอบ คนให้สัญญาณไฟ (ในเรื่อง) แม้จะต้องเผชิญกับสิ่งเร้นลับและต้องพบเจอกับคนที่ประสบอุบัติเหตุจากรถไฟประจำ เขาก็ยังยืนหยัดที่จะทำหน้าที่นี้ต่อไปจนทำให้ชินไปในที่สุด เขาทำหน้าที่ตนเองได้เป็นอย่างดีเพื่อความปลอดภัยของผู้โดยสาร

2. การเผชิญหน้ากับเทคโนโลยี ในโลกตะวันตกหลังจากมีการคิดค้นเครื่องจักรได้ ทำให้มีการพัฒนาต่อยอดไปใช้ในโครงสร้างพื้นฐาน และเกิดการก้าวกระโดดของเทคโนโลยี ทั้งนี้ในยุคกลางของวิศวะเรียนเป็นต้นมา การรถไฟของอังกฤษได้พัฒนาขีดความสามารถด้านความเร็วจนขึ้นชื่อ แต่ในขณะเดียวกันความปลอดภัยกลับถูกละเลย ซึ่งสะท้อนผ่านประสบการณ์ของคนให้สัญญาณรถไฟ

3. ความเครียดจากการทำงานหนัก เมื่อโลกก้าวสู่ยุคแห่งความเร็ว มนุษย์ต้องทำงานได้อย่างรวดเร็วตามไปด้วย ทำให้เกิดความเครียด ดังนั้นวิญญาณที่ชายส่งสัญญาณรถไฟเห็นอาจเกิดจากที่เขาต้องทำงานในที่เดิม ๆ ตลอดเวลา และเห็นอุบัติเหตุบ่อยครั้ง จนกลายเป็นการสะสมความเครียดเกิดเป็นภาพที่มากัดกร่อนจิตใจเขา หรือบางทีอาจเป็นวิญญาณจริง ๆ ก็ได้

2. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์สาระสำคัญของเรื่องสั้น “The Happy Prince” โดย ออสการ์ ไวลด์ (Oscar Wilde, 1854–1900) ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

“The Happy Prince” เนื้อเรื่องโดยย่อกล่าวถึงเจ้าชายพระองค์หนึ่งทรงมีชีวิตอยู่บนปราสาทอย่างสุขสำราญ ไม่รู้ถึงความเศร้าคืออะไร เพราะปราสาทที่เจ้าชายประทับอยู่นั้นไม่อนุญาตให้คนที่ทุกข์หรือเศร้าเข้าไป ผู้คนจึงเรียกพระองค์ว่า “เจ้าชายแสนสุข” (Happy Prince) เมื่อเจ้าชายสิ้นพระชนม์ มีการปั้นรูปเหมือนพระองค์ประดับด้วยอัญมณีและเคลือบด้วยทองเพื่อให้ดูสง่างามตั้งไว้บนยอดเขา บนยอดเขานี้ทำให้พระองค์แลเห็นความทุกข์ยากของราษฎร จึงทรงให้นางแอนตัวหนึ่งนำอัญมณีและทองที่เคลือบตามตัวพระองค์ไปมอบให้กับผู้ทุกข์ยาก ทำให้รูปปั้นของพระองค์หมดความงาม นายกเทศมนตรีเห็นเช่นนี้จึงคิดจะเอาหุ่นเจ้าชายมาหลอมใหม่เป็นรูปของตนเอง ด้วยความดีนี้ เจ้าชายและนางแอนได้รับความเมตตาจากพระเจ้าจึงได้ไปเกิดบนสวรรค์ สำหรับสาระสำคัญของเรื่องนี้มีดังนี้

1. การไม่มองคนที่เปลือกนอก ภาพที่เห็นได้ชัดคือเมื่อเจ้าชายหมดความงดงามแล้วผู้คนต่างก็หมดความรักและความชื่นชมในตัวพระองค์อีกต่อไป แม้สาเหตุที่พระองค์เป็นเช่นนี้เกิดจากความเสียสละของพระองค์ที่ต้องการจะช่วยให้ประชาชนอยู่ดีมีสุขมากขึ้น นักประพันธ์นำเสนอเรื่องนี้เพื่อต้องการสะท้อนความรู้สึกนึกคิดด้านความเห็นแก่ตัวที่เป็นของคู่กับมนุษย์มาเนิ่นนานจนไม่อาจล้างออกได้ ดังนั้นเรื่องนี้อาจช่วยกะเทาะความเห็นแก่ตัวออกไปได้บ้าง

2. การเสียสละ การที่พระองค์ผู้สูงส่งยอมให้นางแอนนำเอาสิ่งมีค่าที่มีไปช่วยเหลือผู้ที่ยากไร้ ต้องการจะสื่อให้เห็นถึงพื้นฐานชีวิตของแต่ละคนที่ไม่เท่ากัน การรู้จักเสียสละโดยไม่หวังอะไรตอบแทน ผลแห่งความดีย่อมส่งผลให้ได้อยู่ในภพภูมิที่ดีเช่นกัน เหมือนเจ้าชายและนางแอนได้ไปเกิดบนสวรรค์อาศัยอยู่กับพระเจ้าตลอดไป

3. การให้คุณค่าคน เรื่องนี้บอกผู้อ่านได้อย่างชัดเจนว่าเราไม่อาจวัดคุณค่าคนได้จากสิ่งภายนอก นายกเทศมนตรีเมื่อเห็นว่ารูปปั้นเจ้าชายเศร้าหมองแล้วกลับคิดจะทำลาย ดังนั้นควรให้คุณค่าคนในด้านการกระทำ การเสียสละ ความเมตตา การอุทิศตนเพื่อผู้อื่นได้ รู้จักคำว่า “ความสุข”

3. ศึกษาวិเคราะห์และวิจารณ์สาระสำคัญของเรื่อง “The Blind Men and the Elephant” โดย เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin, 1841–1925) ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

ผลงานอีกเรื่องของ เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) ซึ่งเป็นเรื่องสั้นเชิงอุปมา-คำสอน (parable) เรื่องมีอยู่ว่า มีชายตาบอด 6 คนอยู่ข้างถนน ได้ยินคนที่ผ่านไปมาพูดถึงช้าง แต่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน บังเอิญมีคนขี่ช้างผ่านมาพวกเขาจึงขอสัมผัสช้างว่ามีรูปร่างอย่างไร และนี่คือประสบการณ์ที่เจอครั้งแรกของพวกเขา

คนที่ 1 ได้คลำข้างบริเวณด้านข้าง คิดว่าช้างเหมือนกำแพง

คนที่ 2 ได้คลำที่งา จึงบอกคนที่ 1 ว่า ผิดแล้วเพื่อน เหมือนงาต่างหาก

คนที่ 3 ได้คลำบริเวณงวง จึงพูดว่า ผิดทั้งสองคนนั่นแหละ ใคร ๆ ก็รู้ว่าเหมือนงู

คนที่ 4 ได้คลำบริเวณขา จึงพูดว่า พวกนายช่างไม่รู้อะไรเลย มันกลมและสูงเหมือนต้นไม้

คนที่ 5 ได้คลำบริเวณใบหู จึงพูดว่า พวกบอดสนิทเอ๋ย จริง ๆ มันเหมือนใบพัด

คนที่ 6 ได้คลำบริเวณหาง จึงพูดว่า ที่บอกมาทั้งหมดนั้นไม่ถูกเลย มันเหมือนเชือกต่างหากแหละ

เมื่อช่างจากไปทั้ง 6 คนก็ทะเลาะกันใหญ่ ต่างคนก็ยืนยันและเชื่อว่าลักษณะของช้างต้องมีรูปร่างตามที่ตนสัมผัส คนที่ผ่านไปมาอดขาไม่ได้กับทั้ง 6 คนนี้ที่ช่างใจเขลาสิ้นดี

สาระสำคัญของเรื่องนี้เกี่ยวกับ

1. การถืออัตตาเป็นใหญ่ ชายตาทั้ง 6 คนยึดมั่นแต่ในสิ่งที่เองสัมผัสได้ไม่เปิดใจรับฟังซึ่งกันและกัน ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่ตนสัมผัสได้นั้นยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร ต่างก็คิดว่าตนเองถูกจนนำไปสู่การทะเลาะวิวาทในที่สุด ดังนั้นหากทั้ง 6 คนมานั่งคุยกันนำสิ่งที่ตนเองสัมผัสได้มาต่อกันจะทำให้เห็นภาพรวมของจิ้งจอกแล้วทั้งหมดก็จะรู้ว่าแท้จริงรูปร่างของช้างเป็นอย่างไร

2. อุปสรรคในการทำงาน เรื่องนี้มีการใช้อุปมาอยู่หลายประการ หากนำมาวิเคราะห์ให้ดีจะเห็นการเปรียบเทียบหลายประการ นั่นคือ 1) กำแพง (ตัวช้าง) เปรียบเหมือนสิ่งกีดขวางไม่ให้บรรลุเป้าหมายของงาน 2) งา (ขาช้าง) เปรียบเหมือนอาวุธแห่งสติปัญญาที่ต้องใช้ในบรรลุเป้าหมาย 3) งู (งวงช้าง) เปรียบเหมือนการมีความระมัดระวัง รอบคอบ เพื่อให้เกิดความเสี่ยงกับงานน้อยที่สุด 4) ต้นไม้ (ขาช้าง) เปรียบเหมือนการเริ่มต้นวางแผนที่ดีก่อนลงมือทำ หากจุดเริ่มต้นมั่นคงดีแล้วย่อมบรรลุเป้าหมายได้เร็วเช่นกัน 5) ใบพัด (หูช้าง) เปรียบเหมือนผู้นำจะต้องเย็นให้เย็น ทำให้เพื่อนร่วมงานรู้สึกมีความสุขที่ได้ร่วมงาน มีแรงบันดาลใจ และยังหมายถึงการรับฟังความคิดเห็นจากทุกคนในที่ทีมงาน และ 6) เชือก (หางช้าง) เปรียบ

เหมือนการผูกมัดทุกสิ่งทุกอย่างเข้าด้วยกัน เช่น การแบ่งปันประสบการณ์ ความปรองดอง การทำงานเป็นทีม ให้เป็นไปในทางเดียวกันและงานจะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

4. ศึกษาวិเคราะห์และวิจารณ์สาระสำคัญของเรื่องสั้น “The Yellow Wall Paper” โดย ชาร์ลอตต์ เพอร์กินส์ กิลแมน (Charlotte Perkins Gilman, 1860–1935) ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

“The Yellow Wall Paper” เป็นเรื่องราวของจอห์น (John) กับภรรยาตนเองได้พักอยู่ในคฤหาสน์ที่เป็นมรดกตกทอด จอห์นบอกกับภรรยาตนว่าไม่สบายจะต้องพักผ่อนอยู่บ้านเฉยๆ ขณะที่ภรรยานอนบนเตียงได้มองไปที่วอลล์เปเปอร์ (wallpaper) สีเหลืองอันมีลวดลายคดเคี้ยวไม่เป็นระเบียบที่บุอยู่รอบๆ ภายในห้อง เมื่อไหร่ที่เธอได้พักก็ได้แต่มองวอลล์เปเปอร์นี้ จนทำให้เธอเกิดมโนภาพเหมือนตนเองถูกขังอยู่ในร่างแหที่คดเคี้ยวเหล่านี้ จนทำให้สามีคิดว่าเธอเริ่มไม่ปกติจึงห้ามไปไหนและให้อยู่แต่ในห้อง วันหนึ่งเมื่อสามีของเธอเข้ามาในห้องก็พบว่าเธอดูเหมือนลอยไม่ได้สติและคลานไปทั่วห้องเพื่อหาทางออก

เรื่องนี้มีประเด็นที่ควรพิจารณาถึงสิ่งที่นักประพันธ์ต้องการสื่ออันเป็นสาระให้ผู้อ่าน เช่น

1. สถานะการสมรสของผู้หญิงและสังคม ในยุคศตวรรษที่ 19 ภาพของสตรีนั้นจะต้องอยู่ในโอวาทและขนบธรรมเนียม ต้องมีความเป็นแม่บ้านแม่เรือนหรือเป็นภรรยาเท่านั้น ส่วนผู้ชายสามารถประกอบอาชีพและใช้ชีวิตอย่างอิสระ

2. การกดขี่ทางเพศสภาพ จะเห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้ต้องการสื่อให้เห็นความเป็นใหญ่ของสังคมชาย ที่จะเป็นผู้กำหนดชะตาของผู้หญิง ไม่ว่าจะผู้ชายจะคิดให้ทำอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอ และผู้หญิงจะต้องคอยรับฟังอยู่ภายใต้อาณัติเปรียบได้กับการถูกลวดลายของวอลล์เปเปอร์กักขังไว้ และการถูกกดขี่จำกัดสิทธิเสรีภาพด้านความคิดและการแสดงออก เปรียบได้กับการต้องถูกขังอยู่ในบ้านโบราณที่ไม่ต่างอะไรกับคุกสำหรับเธอ

5. ศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์สาระสำคัญของเรื่องสั้น “The King and His Hawk” โดย เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin, 1841–1925) ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

เรื่องนี้ เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) ใช้ตัวละครในเอเชีย นั่นคือ เจงกิสข่าน (Genghis Khan) เรื่องราวโดยสรุปดังนี้ เช้าวันหนึ่งราชาเจงกิสข่าน (Genghis Khan) พระองค์นำนกเหยี่ยวคู่ใจออกไปล่าสัตว์เพื่อการกีฬา แต่วันนี้ไม่ค่อยมีเหยื่อให้ล่ามากนักทำให้พระองค์ไม่

พอพระทัย จึงได้ควมม้าไปตามภูเข และวันนี้อากาศร้อนกว่าปกติทำให้พระองค์ทรงกระหายน้ำอย่างมาก เมื่อพระองค์ทรงพบกันแหล่งน้ำที่ไหลออกมาจากซอกหิน ทรงใช้ถ้วยเล็ก ๆ รองน้ำที่ซึมออกมา พระองค์ทรงอดทนรอเมื่อน้ำใกล้เต็มถ้วยพระองค์ทรงรีบยกดื่มเพื่อดื่ม ทันใดนั้นพระองค์ตกพระทัยจากเสียงกระหึ่มกลางอากาศจนถูลุดจากพระหัตถ์ ทรงพบว่า เป็นเสียงจากนกเหยี่ยวของพระองค์เอง แม้ครั้งที่สองและสามนกเหยี่ยวก็ขัดขวางไม่ได้ดื่มน้ำเช่นกัน ทำให้พระองค์ทรงกริ้วมาก ดังนั้นในครั้งที่สี่ขณะพระองค์กำลังยกน้ำขึ้นเสวยและนกเหยี่ยวโฉบลงมา พระองค์จึงใช้ดาบตัดไปที่นกจนตกลงมาตาย และถ้วยใบนั้นได้ตกลงไปในซอกหิน พระองค์จึงทรงปีนขึ้นไปหาต้นน้ำและพบมีบึงอยู่บนนั้น ขณะจะดื่ม น้ำพระองค์สังเกตเห็นมีซากงูพิษขนาดใหญ่อยู่ในน้ำ ทรงคิดได้ว่านกเหยี่ยวช่วยชีวิตพระองค์ไว้ เขาคือเพื่อนแท้ของพระองค์ เราได้ข้ามันเสียแล้ว พระองค์จึงตรัสกับตัวเองว่า “บทเรียนที่ได้รับวันนี้คืออย่าทำอะไรในขณะที่กำลังโกรธ”

สารัตถะของเรื่องนี้ระบุไว้อย่างชัดเจนในช่วงท้ายคือให้รู้จักควบคุมอารมณ์ หากอยู่ในขณะโกรธไม่ควรทำอะไร ซึ่งส่งผลเสียทั้งต่อตนเองและผู้อื่น และความเสียหายที่เกิดขึ้นอาจไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้อีก และสารัตถะเพิ่มเติมที่ผู้อ่านได้อีกประการหนึ่งก็คือมิตรแท้ นกเหยี่ยวเมื่อเห็นภัยที่จะเกิดกับเจ้าของก็พยายามหาทางขัดขวางแม้จะแลกด้วยชีวิต ดังนั้นมิตรแท้ยอมอยู่เคียงข้างเราแม้ยามมีภัย